

N:o 46.

Af Herr Hasselrot: Om aflåtande af skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan om medgifvande för riksdagsman att fritt resa på statens jernvägar under riksdag samt närmast föregående och efterföljande åtta dagar.

Ett ofta öfverklagadt förhållande är, att Första Kammarens ledamöter sällan äro ens något så när fulltaligt samlade, då ej särdeles viktiga frågor förekomma till afgörande, och jemväl inom Andra Kammaren saknas ej så sällan ett betydligt antal ledamöter.

Enligt mitt förmenande beror detta i ej oväsentlig mån af den för flertalet af representanter jemförelsevis stora kostnad, som åtföljer resorna till hemorten. Helt naturligt är att de fleste i landsorten bosatte riksdagsledamöter, för öfvervakande af en ofta vidsträckt ekonomisk verksamhet och andra enskilda intressen, behöfva att under riksdagens lopp en eller flera gånger besöka hemmet. Dessa resor medföra då en så betydlig utgift, att det ej kan förtänkas den hemresande, om han, derest ej någon fråga af betydande vikt kan väntas förekomma, utsträcker sin bortovaro från riksdagen till så lång tid, att han genom minskad kostnad för vistandet i hufvudstaden under denna tid kan åtminstone i någon mån betäcka utgiften för resan.

Annorlunda vore det, om resorna kunde ega rum utan någon betydligare utgift. Vistandet i hemmet blefve då säkerligen inskränkt till minsta möjliga tid, och Riksdagen kunde påräkna att i regel hafva ledamöterna samlade så mangrant som möjligt.

Fria resor å statens jernvägar skulle efter mitt förmenande i hög grad bidraga till ett sådant förhållande. Det finnes numera nästan ingen landsort, till hvilken man ej kan i större eller mindre mån begagna färden på statens jernvägar, och om förmånen af en dylik afgiftsfri färd skulle

blifva större för den ene än för den andre, blefve den dock för de flesta af dem, som ej bo i hufvudstaden, ganska afsevärd.

En sådan förmån skulle ock på ett efter mitt förmenande billigt sätt i någon mån utjemna förhållandet beträffande riksdagsomkostnader mellan de i hufvudstaden och landsorten boende representanterne, och ehuru, såsom sagdt, i och för sig ganska afsevärd, blefve den likväl i förhållande till de utgifter, som sjelfva vinstandet vid riksdagen medför, så obetydlig, att den ej kan hafva någon inverkan i sådan rigtning, att till ledamöter i Första Kammarén kunde blifva utsedde män i annan ställning än den, som afses genom Riksdagsordningens stadgande att riksdagsmän i nämnde Kammaré ej ega att för denna befattning uppbära något arvode. Enahanda skäl, som enligt min åsigt tala för att bevilja riksdagsmän fri resa å statens jernvägar under riksdagens lopp, förefinnas i hufvudsaklig mån för utsträckande af denna rätt äfven till resa till och från riksdag.

Sistberörde rätt är visserligen för ledamöterna af Andra Kammarén ej af någon betydighet, då de äro berättigade till ersättning för dylik resa, men då staten genom att slippa utbetala ersättning för denna resa, om den får ske kostnadsfritt, gör jemnt så stor vinst som förlusten i trafikinkomst skulle utgöra, lärer den ifrågasatta åtgärden, om den i öfrigt anses lämplig, för vinnande af likhet härutinnan samtliga riksdagsmän emellan, böra jemväl till Andra Kammaréns ledamöter utsträckas.

Den minskning i statsinkomst, som genom en dylik bestämmelse skulle uppkomma, anser jag vara af särdeles ringa betydelse, jemförd med den fördel för riksdagsarbetet, som enligt min öfvertygelse deraf skulle följa.

På grund af hvad jag sålunda haft äran anföra, tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att Riksdagen i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t ville anhålla, att riksdagsman under de kontroller och vilkor, som Kongl. Maj:t kan finna skäl bestämma, måtte medgifvas rätt till fri resa å statens jernvägar under tiden för pågående riksdag samt under åtta dagar före riksdags början och åtta dagar efter riksdags slut.

Stockholm den 21 Februari 1884.

Carl B. Hasselrot.